

La ora unsprezece dimineața, Tertuliano Máximo Afonso văzuse deja trei filme, deși nici unul dintre ele de la început până la sfârșit. Se sculase foarte devreme, își limitase micul dejun la doi biscuiți și o ceașcă de cafea încălzită și, fără să piardă timp ca să se bărbie-rească, sărind peste abluțiunile care nu erau absolut indispensabile, în pijama și halat, ca unul care nu așteaptă vizite, se aruncă în travaliul zilei. Primele două filme s-au derulat în zadar, dar al treilea, al cărui titlu era *Paralela terorii*, aduse pe scena crimei un jovial fotograf al poliției, care mesteca pastile de gumă și repeta, cu glasul lui Tertuliano Máximo Afonso, că, atât în moarte, cât și în viață, totul e o chestiune de unghi. La sfârșit, lista a fost din nou actualizată, a fost tăiat un nume, marcate noi cruci. Erau cinci actori însemnați de cinci ori, atâtea câte erau filmele în care jucase sosia profesorului de istorie, iar numele lor, într-o imparțială ordine alfabetică, erau Adriano Maia, Carlos Martinho, Daniel Santa-Clara, Luís Augusto Ventura și Pedro Felix. Până în acest moment, Tertuliano Máximo Afonso rătăcise prin acea *mare magnum* formată din peste cinci milioane de locuitori ai orașului, dar de acum încolo nu va trebui să aibă în vedere decât mai puțin de o jumătate de duzină, și chiar mai puțin decât mai puțin de jumătate de duzină dacă unul sau mai multe dintre acele nume vor fi eliminate din pricina lipsei la apel. E greu, murmură el, dar imediat îi sări în ochi faptul că această nouă muncă a lui Hercule până la urmă nu fusese atâta pe cât crezuse, de vreme ce două milioane cinci sute de mii de persoane, cel puțin, aparțineau sexului feminin

și, prin urmare, se aflau în afara câmpului de cercetare. Nu trebuie să ne surprindă faptul că Tertuliano Máximo Afonso uitase acest lucru, întrucât, în calcule care implică numere mari, ca în cazul de față, tendința de a nu lua în calcul femeile e irezistibilă. În ciuda reducerii suferite în statistică, Tertuliano Máximo Afonso se duse la bucătărie ca să sărbătorească rezultatele promițătoare cu o altă cafea. Soneria de la ușă sună la a doua înghițitură, ceașca rămase suspendată în aer, la mijlocul drumului de coborâre spre masă, Cine-o fi, se întrebă, în timp ce pune ceașca ușor pe masă. Putea fi vecina amabilă de la etajul de deasupra, care voia să știe dacă găsisese totul pe placul lui, putea fi unul din acei tineri care fac publicitate la micile enciclopedii în care se prezintă obiceiurile diavolului de mare, putea fi colegul de matematică, nu, asta nu era, nu se vizitaseră niciodată, Cine-o fi, repetă el. Termină rapid de băut cafeaua și se duse să vadă cine suna. Traversând sufrageria, aruncă o privire neliniștită spre casetele video împrăștiate, spre șirul impasibil al celor care, aliniat pe podea, de-a lungul bibliotecii, își așteptau rândul, vecinei de deasupra, presupunând că ea era, nu i-ar plăcea deloc să vadă în această stare deplorabilă o casă care abia cu o zi înainte îi dăduse atâta de lucru ca s-o lase în ordine. N-are importanță, n-o să fie nevoie să între, se gândi și deschise ușa. Nu era vecina de deasupra cea care se afla în fața lui, nu era tânăra vânzătoare de enciclopedii care-i spunea că avea, în sfârșit, privilegiul imens de a cunoaște obiceiurile diavolului de mare, cea care se afla acolo era o femeie care, până acum, n-a mai apărut, dar al cărei nume îl știm deja, se numește Maria da Paz, funcționară la o bancă. Ah, tu ești, exclamă Tertuliano Máximo Afonso și apoi, încercând să-și ascundă tulburarea, zăpăceala, Bună, ce surpriză. Trebuia să-i spună să între, Intră, intră, tocmai beam o cafea, sau, Ce bine că ai venit, fă-te comodă în timp ce eu mă bărbieresc și fac o

baie, dar cu greu se dădea la o parte și-i făcea loc să intre, ah, dacă i-ar putea spune Așteaptă aici până ce ascund niște casete video pe care nu vreau să le vezi, ah, dacă i-ar putea spune Scuză-mă, ai venit într-un moment nepotrivit, în acest moment nu mă pot ocupa de tine, revino mâine, ah, dacă i-ar mai putea spune ceva, dar acum era prea târziu, dacă s-ar fi gândit înainte, vina era numai a lui, bărbatul prudent trebuie să fie în mod constant circumspect, prevăzător, trebuie să anticipeze orice eventualitate, mai ales, să nu uite că modul cel mai corect de a proceda este, în general, cel mai simplu, de exemplu, să nu se ducă, cu naivitate, să deschidă ușa numai pentru că a sunat soneria, precipitarea dă naștere întotdeauna la complicații, e lucru știut. Maria da Paz intră cu dezinvoltura celui care cunoaște ungherele casei, întrebă Ce mai faci, iar apoi, Am ascultat mesajul tău și sunt de aceeași părere, trebuie să stăm de vorbă, sper că n-am venit într-un moment prost, Ce idee, spuse Tertuliano Máximo Afonso, te rog doar să mă scuzi că te primesc în felul acesta, nepieptănat, cu barba crescută și cu aspectul unuia care tocmai s-a sculat din pat, Te-am mai văzut așa și niciodată n-ai considerat că trebuie să-ți ceri scuze, Situația e diferită azi, Diferită, în ce sens, Știi bine ce vreau să spun, niciodată n-am venit să te primesc la ușă în felul acesta, în pijama și halat, Măcar a fost o noutate, când au mai rămas atât de puține între noi. Intrarea în sufragerie era la trei pași, uimirea nu avea să întârzie să se manifeste, Ce naiba e asta, ce faci cu toate casetele astea video, dar Maria da Paz mai rămăsese un moment ca să întrebe, Nu mă săruți, Sigur, a fost răspunsul nefericit și încurcat al lui Tertuliano Máximo Afonso, în timp ce întindea buzele ca s-o sărute pe obraz. Pudoarea masculină, dacă era pudoare, s-a dovedit inutilă, gura Mariei da Paz mersese în întâmpinarea gurii lui și acum o sugea, o storcea, o devora, în timp ce trupul ei se lipea,

de sus până jos, de al lui, ca și cum n-ar fi existat haine care îi despărțeau. Maria da Paz a fost cea care, în cele din urmă, s-a desprins, ca să murmure, gâfâind, o frază pe care n-a reușit s-o termine, Chiar dacă regret ce am făcut adineauri, chiar dacă mă rușinez că am făcut-o, Nu vorbi prostii, spuse Tertuliano Máximo Afonso, încercând să câștige timp, ce idei, regret, rușine, asta ne mai lipsea, să regrete omul, să se rușineze că a exprimat ceea ce simte, Știi foarte bine la ce mă refer, nu te face că nu înțelegi, Ai intrat, ne-am sărutat, a fost totul cât se poate de normal, cât se poate de firesc, Nu ne-am sărutat, te-am sărutat eu, Dar și eu te-am sărutat pe tine, Da, n-ai avut altă soluție, Exagerezi, ca de obicei, dramatizezi, Ai dreptate, exagerez, dramatizez, am exagerat venind la tine acasă, dramatizez îmbrățișând un bărbat care nu mai ține la mine, ar trebui să plec de aici chiar în acest moment, căindu-mă, da, rușinată, da, în ciuda gestului tău caritabil de a spune că nu e cazul de așa ceva. Posibilitatea ca ea să plece, deși, evident, îndepărtată, proiectă o rază de lumină plină de speranță în ascunzișurile sinuoase ale minții lui Tertuliano Máximo Afonso, dar vorbele care-i ieșiră din gură, s-ar zice că fără voia lui, exprimau un sentiment diferit, Realmente, nu știu de unde ai scos ideea asta bizară că nu țin la tine, Te-ai exprimat cu destulă claritate ultima dată când am fost împreună, Niciodată n-am spus că nu țin la tine, niciodată n-am spus că nu țin la tine, În chestiuni de inimă, despre care știi atât de puțin, până și cel mai obtuz cunoscător pricepe jumătatea care n-a fost spusă. A ne imagina că vorbele pe care le vom analiza în continuare au ieșit din gura lui Tertuliano Máximo Afonso fără voia lui, ar însemna să uităm că ghemul minții umane are multe și variate capete și că rolul unora dintre itele sale, care par să-l conducă pe interlocutor la cunoașterea a ceea ce se află înăuntru, este uneori acela de a duce pe piste greșite, de a insinua